

Je to vtipný. Když mě děda políbí na čelo a přitiskne si mě k sobě, je úplně jedno, že už je mi skoro sedmnáct a mám všechny zuby moudrosti, stejně se mi sevře hrdlo. Z toho gesta roztávám, skoro mě to uzdravuje, ano, skoro, což je ve stavu, v jakém jsem, už dost.

„Jak se má babička?“

„Taky dobrý... Přijde za tebou v neděli.“

Neděle. Pořád neděle, jenom neděle. Moji prarodiče nemluví o jiném dni než o neděli a mě to rozesmutňuje, to, že se v životě nudí a že by byli rádi, kdybychom za nimi chodili častěji... O víkendu ale přichází karate, plavání, hokej, piáno, jsme zaneprázdnění lidé, co budují civilizaci volnočasových aktivit, takže za pár let prarodiče odklidíme do starobince, abychom měli pokoj, protože to není žádná legrace, mít u sebe staré lidi, co mluví z cesty a trpí inkontinencí. Ještěže u té deportace nebudu.

Pamatuju si, že jsem jednoho dne slyšel dědu Baillargeona prohlásit, že trápení nejsou tisíce, ale jen dvě – mládí a stáří.

Hodnocení: vnitřně soudržný překlad, stylově vyrovnaný, bezchybná čeština